

Vidinské noviny

ročník X | jún 2016 | číslo 2 | zadarmo

DEŇ DETÍ VO VIDINEJ!

Čítajte...

Deň matiek
Zraz veteránov
NÁVRATY
Aktivity obce

Z ROZPRÁVKY DO ROZPRÁVKY

Redakcia Vidinských novín a Obecný úrad Vidiná Vám prajú krásne prežité leto. O letných aktivitách v obci Vás budeme informovať prostredníctvom miestneho rozhlasu a webovej stránky www.vidina.sk

Zájazd do družobnej obce v Maďarsku

V dňoch 17.-18. júna 2016 sa uskutočnili v obci Egyházasdengleg dni obce pod názvom Juniális. V piatok 17. júna sme sa zúčastnili ekumenickej svätej omše, ktorá bola spojená s koncertom vážnej hudby.

V sobotu 18. júna sa konal autobusový zájazd na hlavný program. Aj v tomto roku sa uskutočnila súťaž vo varení, súťaž o najlepšiu pálenku gazdov, spiestrením dňa bola aj súťaž najchutnejších zákuskov.

Pri tejto príležitosti bol našim hosťom odovzdaný obraz miestneho kostola od Gitky Janštovej.

Touto cestou chcem požať vás milí Vidinčania na obecné dni, ktoré už teraz intenzívne pripravujeme. Obecné dni známe pod Rozlúčkou s letom sa budú konať 27. augusta 2016. O bližšom programe vás budeme informovať.

Ján Šupica, starosta obce

• Aktivity a oznamy Detského klubu Ježko

• Všetky detičky a mamičky sú srdečne vítané v našom detskom klube Ježko, ktorý bude aj v letnom období otvorený denne od 9 hod - 12 hod. V poodedňajších hodinách podľa dohody. Radi vám poskytneme miestnosť a priestory klubu aj na rôzne stretnutia, či detskú párty!

• V marci sa konala v zasadačke kultúrneho domu **Burza detského oblečenia**, hračiek a potrieb pre deti. Rodičia prišli nakúpiť, ale i popredať. Ďalšia burza detského oblečenia a potrieb pre deti sa plánuje v mesiaci september.

• Dňa 18. mája 2016 sa konala **prednáška s poradenskou psychologickou** pracujúcou s deťmi a ich rodičmi Mgr. Michaelou Zubčekom Tatárovou.

• Téma prednášky: **Ako sa stať rodičom takým, ako ste vždy chceli byť.** Téma bola zameraná na emócie detí, ako na ne správne reagovať zo strany rodiča v rôznych situáciách. Mamičky mohli prekonzultovať aj konkrétne situácie. Veríme, že ste si odniesli veľa pozitívnych poznatkov. O konaní ďalších prednášok na rôzne témy, vás budeme informovať prostredníctvom webovej stránky, obecného rozhlasu a informačných tabúl.

• **Vidinský detský folklórny súbor Konôpka** srdečne privíta každý utorok všetky detičky, čo rady tancujú. Krúžok sa koná v sále kultúrneho domu vo Vidinej každý utorok o 16.30 hod. Oznamujeme, že v mesiaci júl bude letná prestávka. Teší sa na vás Marcelka Janštová a Vierka Kamenská.

Ing. Ján Šupica
starosta obce

VOLEJBALOVÉ IHRISKO

V uplynulom období bola zrealizovaná oprava športoviska vo futbalovom areáli, konkrétne volejbalového ihriska. Už počas najbližších prázdnin môžu deti, mládež ale aj tí skôr nariadení uvedené športovisko využívať. Na detskom ihrisku na Pivovarskej ulici bolo osadené nové pieskovisko pre menšie deti.

Starosta Ing. Ján Šupica vyzýva všetkých občanov, aby sa k ochrane majetku mesta stavali zodpovednejšie a v prípade ničenia tohto majetku to oznámili priamo jemu na čísle 0905 270 437 alebo na obecnom úrade 047/4370 102.

Ing. Ján Šupica

Ukončenie rekonštrukcie Domu smútku vo Vidinej

Kedže sa zub času podpísal pod jeho postupné chátranie, interiér Domu smútku vo Vidinej sa dočkal rekonštrukcie. V minulých mesiacoch boli vymenené okná, dvere, bola uskutočnená renovácia stien, výmena vykurovacích telies, osvetlenia a ozvučenia. Veríme, že s obnoveným pietnym miestom budete spokojní.

Ing. Ján Šupica

Nech sa páči, posad'te sa

Určite budete so mnou súhlasiť, že obyčajná lavička na dedine plní úplne inú funkciu ako lavička v meste. Z rozprávania starších stála lavička v minulosti skoro na každom priedomí, kde sa stretali susedia na kus reči, poklebetiť, ale taktiež si mohli oddýchnuť aj pocestní. Lavička je fenomén, ktorý zapožičiava miestu svojskú atmosféru. Svojskú funkciu miesta, kde se dá posediť a odpočinúť si, dopĺňa niekoľko ďalších. Mení uhol

pohľadu, kvetiny sú pri sedení odrazu bližšie, stromy vypadajú inak aj spev vtákov sa v sede vníma lepšie. Lavička dáva priestoru štvrtý rozmer, čo je však neodškriepiteľné zblízuje ľudí a dáva možnosť k spoznávaní sa. Je to v neposlednom rade výtvarný prvok, ktorý dotvára prostredie v ktorom žijeme.

Nech nám slúžia, veď sú pre všetkých.

M. Janšto

Spomienky na školu

Po veľmi dlhej dobe sa mi podarilo skontaktovať s mojou prvou učiteľkou, ktorá ma učila v Základnej škole vo Vidinej s pani Marienkou Ružičkovou. V súčasnej dobe býva pri Bratislave. Všetkých svojich žiakov z Vidinej pozdravuje a sľúbila, že napíše spomienky. Na Vidinú má len krásne. Obraciam sa na Vás, moji milí spolužiaci a jej žiaci, aby ste prispeli svojimi spomienkami a fotografiami. Doručte ich, prosím na moju adresu, je nezmenená: Zelená ulica č. 10, 985 59 Vidiná

A. Kropáčová

Zraz veteránov Vidiná

Po roku sa 14. mája konal v obci Vidiná 3. ročník Zrazu veteránov. Organizátorom podujatia boli - Klub policajnej histórie, firma Konkurent a partnermi a sponzormi podujatia boli - Obec Vidiná a pán Vantruba.

Tohto ročníka sa zúčastnilo 33 vystavovateľov, ktorí boli rozdelení do dvoch kategórií: veteráni do roku 1970 a veteráni po roku 1970. Zaujímavosťou bola Volga 21, ktorú

vlastnil slovenský herec Štefan Kvietik. Súčasným majiteľom je Lukáš Hámorník z Lučenca. Počas dňa boli pre deti pripravené sladké darčeky, pre návštevníkov chutný guláš a najúspešnejší vystavovatelia boli obdarení pohármi.

Ďakujeme všetkým partnerom a dobrovoľníkom, ktorí sa podieľali na príprave 3. ročníka Zrazu veteránov vo Vidinej.

Mgr. Kamil Kolesár

Podaná žiadosť o poskytnutie nenávratného finančného príspevku

V polovici mesiaca marec obec Vidiná podala žiadosť o poskytnutie finančného príspevku na zníženie energetickej náročnosti budovy Materskej školy vo Vidinej. Obec požiadala o 242.860,24 €, kde projekt rieši zlepšenie energetických vlastností budovy MŠ, zateplenie obalového plášťa, výmena otvorových konštrukcií, modernizácia vykurovacích systémov. Na základe vypracovaného energetického auditu má byť budova energetickej triedy A1 oproti súčasnej triede D.

S uvedenou rekonštrukciou súvisí aj zníženie spotreby energií a úspora finančných prostriedkov.

Ing. Ján Šupica

DEŇ MATIEK

Oslava ku Dňu matiek, ktorá sa konala dňa 6.5.2016 bola obalená v novom šate. Novinkou bola projekcia na plátno s fotkami všetkých našich škôlkárov, blahoželajúcich svojim MAMINKÁM.

Program pripravený pani učiteľkami a deťmi bol vydarený a malí škôlkári sa už doma tešili, čo nám zaspievajú, zatancujú a podarujú (teda aspoň tí naši u nás doma).

Velkí boli krásni v krojoch a užili si tradičné tance a piesne, malí pre zmenu štýl zmenili „Pomády a Hriešneho tanca“, to sa páčilo aj tým starším škôlkárom – rytmus a štýl, slnečné okuliare, napomádované vlasy, rock and roll a latinsko-americké tance vytvorili hotové vybláznenie a pohlázenie.

Detičky nám, maminkám, na koniec celého programu doniesli kvietky a vlast-

noručne vyrobené darčeky, za ktoré ďakujeme aj pani učiteľkám.

Ja som toho dostala neúrekom, keďže mám Pravka, Natálku vo veľkej skupine a Vratka v malej.

...a čo dodať, vydarený program, ale možno by stálo za zváženie v budúcnosti do programu, respektíve po programe, zapojiť aj rodičov, napríklad takou diskotékou, kde by sa deti, rodičia, starí rodičia a naše pani učiteľky spolu vyjašili a odchádzali nielen dojatí a „usedení“, ale hlavne uvoľnení, vytancovaní a plní endorfinov.

...s poďakovaním našim detičkám (je to dar, že Vás máme) a pani učiteľkám aj ich asistentom Monike a Peťovi, trojnásobná maminka Evka Barcajová Korimová

Ž E N Á M

Žena je zem, čo dáva chlieb
žena je na chorobu liek,
žena je ruža v tŕstí,
žena je voda na púšti.

Žena je vánok v letnej horúčave,
žena je teplo v tuhom mraze,
žena je svetlo v čierňave,
žena je slnko, čo svieti stále.

Žena je biela krieda na tabuli,
žena je tá, čo najkrajšie ľúbi,
žena je chlieb, maslo, soľ,
žena je balzam, čo utíši bôľ.

Žena je soľ v polievke,
žena je čokoláda na torte,
žena je stĺp, o ktorý sa dá oprieť,
žena, pre ňu dá sa zomrieť.

A nedať hold ženám v tento deň,
bol by pre mužov smrteľný hriech,
nech dnes žiari im iba smiech,
čo roztopí aj napadnutý smiech.

Zakvitne kvetmi zamrznutá zem,
to im prajem, to pre ne chcem,
pre každú ženu jeden kvet,
nech šťastné sú dnes a s nimi svet.

Viem, sú to len prázdne slová,
čo o rok hovoriť sa budú znova,
no aj troška je viac ako nič,
pravda, že pre Vás oplatí sa žiť.

Nech tento deň je pre Vás jar,
semačko lásky dostanete ako dar,
vy zasejte ho do srdc všetkých,
nech kvitne i v čase dní všedných.

O deň neskôr verše prišli,
dúfam, lepšie ako nikdy,
túlajúc sa v mojej mysli,
konečne na papier vyšli.

Ján Tokár - Oravský

ZIMU SME ODPREVADILI A JAR PRIVÍTALI

*Morena, Morena, kde si prebývala?
Tam hore na hore, v tej tmavej komore.
Čo si tam robila? Mlieko som mútila.
Kdeže je to mlieko? Vrany ho vypili.
Kdeže sú tie vrany? Na suchom konári.
Kdeže je ten konár? Chlapci ho odťali...*

Touto tradičnou vyvolávačkou, ktorá sa neodmysliteľne spája s rituálom vynášania Moreny, sa 22. 3. 2016 sprievod detí z materskej školy U veveričky lúčil so zimou a vítal jar.

Niektorým sa na chvíľu v očiach zaligotali slzičky, keďže ich vlastnoručne vyrobená Morenka, ako symbol zimy, bola z mosta hodená do potoka na znak ukončenia jej vlády.

Smútok však netrval dlho a vystriedala ho radosť z víťania jarnej víly „Vesny“ a blížiacaj sa jari. A ako krajšie ju privítať než ľudovými piesňami, riekankami, povedačkami a tancami?

Takže, „Do plesania rušajte, svoje nôžky skúšajte! Ved' zhylnula Morena, prišla jarná nálada!“

Napriek tisícročnému potláčaniu pohanských rituálov sa nám s našimi deťmi podarilo tento veľmi živý zvyk vynášania Moreny v obci dodnes zachovať.

Kolektív MŠ

DEŇ ZEME

Naša Zem je veľmi stará a zaslúži si našu úctu. Keby dokázala rozprávať, určite by nám prezradila príbeh plný dobrodružstva o tom, ako v jej vodách začal vznikať život. Odkedy však začal vládnuť na Zemi človek, stôp po živote ubúda. A preto sme sa v našej MŠ U veveričky rozhodli pomôcť. 22. mája 2016 je deň, ktorý nám pripomína, aby sme boli vnímavejší a pozornejší voči svojmu okoliu. Naše deti to dobre vedia a práve v tento deň pripravili pre Zem prekvapenie. Už od rána mali veľa práce. Tvorili, kreslili, sadili stromy, ktoré skrášlia školskú záhradu. No a potom sa s radosťou vybrali na ďalekú vychádzku. Úlohou bolo vyzbierať všetky smeti, ktoré naše očka uvidia. To bolo námahy, to bolo práce – nazbierali plné vrece! Príroda sa im hneď poďakovala a dala im za to zo svojej energie na cestu späť. Mohli si oddýchnuť v mäkkej tráve a vnímať jej čaro a jedinečnosť. Posilnení sa šťastne vrátili. Okrem vreca odpadkov si priniesli kopec zážitkov, dobrú náladu a skvelý pocit, že pomohli.

Je však veľmi dôležité, aby tento deň neostal jediným dňom v roku, keď myslíme na ochranu svojej planéty. Vlastný DEŇ ZEME si môžeme spraviť každý deň. A naša Modrá planéta sa nám za to určite poďakuje.

NAŠI ŠKÔLKARI na návšteve v škole

Pred dverami školskej triedy plakalo dievčatko. Pani učiteľka sa ho opýtala, prečo plače. Zistila, že malá školáčka si nie je istá, či má na prvý deň v škole pripravené všetky školské veci tak, ako boli napísané na zozname. Pani učiteľka sa k nej naklonila a povedala: „Katka moja, usmej sa na mňa.“ Katka sa usmiala a učiteľka rečie: „Tak, teraz máš všetko, čo potrebuješ.“

Prvý deň v škole je výnimočný pre dieťa aj rodiča. Vstup dieťaťa do školy, je ako cesta do vlaku. Kto nastupuje do vlaku školskej dochádzky, musí byť na to pripravený. Ale je to cesta krásna, plná poznania, priateľstiev a je na rodičoch, aby ju absolvovali so svojimi deťmi čím najľahšie. Zápis do prvého ročníka predchádzala naša návšteva Základnej školy Haličská cesta 7 v Lučenci. Deti prvýkrát prešli po škol-

ROZLÚČKA S PREDŠKOLÁKMI....

Nastal čas rozlúčky...

Tento rok sa rozlúčime s predškolákmi, ktorí opustia brány našej Materskej školy vo Vidinej: Ágoštonová Kristinka, Barcaj Pravko, Barcajová Natália, Bartoš Janko, Bobro Samko, Gembická Melinka, Kamenský Denisko, Kružliaková Miška, Kucek Sebko, Kudláková Patka, Markovič Andrejko, Plavuchová Nicolka, Rekšáková Katka, Stanová Henika, Šupica Šimonko, Šupina Matúško, Tóthová Veronika.

Ostáva nám už len zaželať: ...budte žiaci šikovní, veľa šťastia majte a na škôlku u Veveričky pekne spomínajte. Renata Gajdošíková, riaditeľka materskej školy

skej chodbe, sedeli v školskej lavici, počuli zvučný, melodický zvonček a predstavili pred zelenú tabuľu. Pani učiteľky prvej triedy naše deti zaviedli do telocvične a oboznámili ich s vonkajšími priestormi ZŠ. Naším cieľom bolo, aby dieťa bolo pripravené na nové prostredie, aby povinnosti, ktoré ich čakajú v škole zvládali bez stresu.

Nasledujúci deň navštívili našu materskú školu pedagógovia zo Základnej školy Haličská cesta Lučenec. Rodičov oboznámili s prácou na škole a odpovedali na

otázky zo strany rodičov. Podotkli, aby rodičia zvážili, či je ich dieťa dostatočne zrelé zvládať plnenie školských povinností. Požiadali ich o vytvorenie príjemného prostredia pri zdolávaní školskej záťaže.

Prajeme našim predškolákovi dobré, milé pani učiteľky, ktoré sa budú s nimi kamarátsky rozprávať, budú im vedieť načúvať. Učiteľov, ktorí im budú vedieť dať ambície, nádej a povzbudenie, aby si dieťa vedelo nájsť cestu do veľkého sveta.

Medzinárodný deň detí je sviatok, ktorý sa oslavuje 1. júna v mnohých krajinách. Nebolo to inak, síce v predstihu, ani v našej obci v sobotu 28. mája 2016.

Z rozprávky do rozprávky

Takýto podtitul dostal vidinský deň detí.

Celá „rozprávková“ akcia začala srdečným privítaním detí a ich rodičov pánom starostom, Šaškou Baškou a Kocúrom v čižmách v areáli materskej školy. Pri vstupnej bráne vchádzali do Rozprávkovej krajiny. Dostali batôžky s občerstvením na cestu. Pokračovali v rozprávkových stanovištiach Janko Hraško,

kde vytvárali halušky z cesta. Zručnosť si vyskúšali na ceste s Vajcom, ktoré išlo na vandrovku, pochutili si na medovníkoch v Medovníkovej chalúpkke, či vyšantili sa zbieraním kvietkov s Červenou čiapočkou. V sprievode Kocúra v čižmách a Šašky Bašky vyročili po svojej ceste Z rozprávky do rozprávky, pokračovali popri potoku k mostu až po obecný úrad. Touto cestičkou si vyskúšali chodenie na chodúloch u Dlhého, vozenie na fúrikoch u Širokého a ďalekohľadom hľadali v tráve ukrytú princeznú u Bystrozrakého. Pod platanom pri moste ich čakala Popoluška, ktorej pomáhali triediť hrášok, fazuľu a kukuricu. Keď sa deti po vyzbieraní pečiatok dostali až pred obecný úrad, čakali na nich ďalšie prekvapenia: atrakcie a občerstvenie. Mohli si s dobrovoľnými hasičmi z Vidinej vyskúšať zábavné hasenie ozajstného ohňa, vyskúšať si výstroj a predviedli im aj hasičský útok. Šťastné pomalované tváre detí zdobili rôzne motívy. Svoju kreativitu preverili v stánku tvorivých dielní, prebytočnú energiu vyštavili v skákacom hrade a na trampolíne. V sále kultúrneho domu ich čakala Šaška Baška, ktorá ich učila tancovať rôzne tance a spievať pesničky. Pred obecný úrad prišlo ozajstné hasičské auto, otvorilo svoje bočnice, sprístupnilo rebríky, aby sa mohli pozrieť aj zblízka a sadnúť si dokonca za volant.

Vyvrcholením tohto dňa bolo váľanie mája, ktorý sme pred mesiacom postavili pred obecným úradom. Zdatní mládeňci z vidinského dobrovoľného hasičského zboru sa ho pev-

ne zmocnili a za sprievodu folklórneho súboru Škorec zvalili. Krásne nám zaspievali a zahrali aj deti v krojoch.

Chceme sa poďakovať všetkým, čo sa na uskutočnení tohto krásneho dňa podieľali: kolektív MŠ, vidinská mládež, starosta, poslanci OZ, zamestnanci OÚ, dobrovoľníci z Vidinej, dobrovoľní hasiči z Vidinej a všetci priaznivci detí. Ďakujeme sponzorom: Cukrovinky MSI s.r.o., Vladimír Ragač, OZ KROP, Janka Šupinová STAR PUB.

Rodičovská rada, MŠ vo Vidinej

Reakcie niektorých našich škôlkárov
na oslavu sobotňajšieho dňa detí:

Čo sa Ti najviac páčilo na oslavách dňa detí vo Vidinej?:

Melinka: „najviac sa mi páčilo maľovanie na tvár s Katkou“

Šimonko: „skákací hrad a medovníkový domček“

Veronika: „mne sa páčilo všetko od začiatku až po koniec“

Matúško: „najviac sa mi páčili hasiči“

Miška: „páčili sa mi všetky úlohy v škôlke a hlavne hasiči“

Janko: „mne sa páčilo úplne všetko“

Kristínka: „Šaška Baška, medovníkový domček a skákací hrad boli najlepšie“

Andrejko: „páčil sa mi skákací hrad a hasiči“

Sebko: „mne sa tiež páčil skákací hrad, medovníkový domček a hasiči a Popoluška, bola veľmi ťažká,“

Nicolka: „všetko sa mi páčilo, darčeky, ktoré sme dostali, skákací hrad a aj Janko Hraško“

Janka: „všetko“

Paťka: „mne sa páčilo Vajce na vandrovke a Medovníkový domček“

Katka: „páčilo sa mi úplne všetko od začiatku až do konca“

Pravko: „mne sa páčilo ako som hasil oheň“

Natália: „že som mohla kresliť a že tam boli hasiči, prišli sme pozde tak som sa ešte stihla povoziť vo fúriku“

Po stopách histórie

Dóm sv. Alžbety v Košiciach bola dávna túžba dôchodcov z klubu. Dňa 11.5.2016 sa splnila. Vlakom sme pricestovali do Košíc.

Dóm postavili na mieste staršieho kostola koncom 14. storočia. Počas svojej existencie si Dóm toho „užil“: požiare, povodeň, zemetrasenie, rôzne prestavby, dokonca použitie nekvalitného materiálu. Po ukončení rozsiahlych záchranných prác v roku 1896 bol Dóm sv. Alžbety konsekrovaný (posvätenie, svätenie; súčasť katolíckej omše, tzv. premena). Architektúra katedrály skrýva vo svojom interiéri vzácny komplex výtvarných pamiatok. Sprievodkyňa nám vyrozprávala zaujímavosti o oltároch, malbách, sochách... Vošli sme aj do krypty Františka Rákocziho II.

Po prehliadke Dómu nám dobre padlo posediť si v cukrárni a vyrozprávať si dojmy z počutého a videného.

E. Vi.

VÝROČNÁ ČLENSKÁ SCHÔDZA

KLUBU DÔCHODCOV

Dňa 8. 4. 2016 sa konala výročná členská schôdza klubu dôchodcov. Hodnotili sme činnosť za rok 2015. Výročnú schôdzu nám spríjemnili deti MŠ z Vidinej. Pripravili nám kultúrny program, za čo im veľmi pekne ďakujeme.

V zimných mesiacoch a v čase nepriaznivého počasia sme sa v klube venovali vedomostným kvízom, besedám a cez letné mesiace to boli vychádzky do prírody, kúpanie v Rapovciach, 1-dňový zájazd do okolia: Stará Halič, Polichno, Ábelová a Tuhár. Na ihrisku vo Vidinej sme zorganizovali 1. športový deň.

Za výbor KD Ľuba Horváthová

ČLOVEK, na ktorého sa nezabúda

Na tých, čo sme mali radi je dôležité spomínať. Jedným takým človekom, ktorý nás navždy opustil je Sidónka Riazová. Zapísala sa nielen do našej pamäti, ale hlavne do srdc svojimi skutkami a láskavým srdcom. Výnimoční ľudia robia veci s láskou. Sidónka bola toho dôkazom. Všade, kde sa ocitla, podávala priateľskú ruku. S veľkou ochotou a zanietenosťou sa venovala miestnemu odboru MS vo Vidinej. To, že mala rada ľudí a našu obec, je dôkazom jej pôsobenia v klube dôchodcov, ktorého sa stala predsedkyňou. Svojou múdrosťou a ochotou, ktorú vnášala do všetkého čo robila, by mala byť príkladom pre nás všetkých. Žila pre obec, žila pre ľudí. Obecné akcie vždy dýchali jej prítomnosťou a svoju húževnatosť a lásku dávala do každého slova a činu.

Sidónka ostala v našich srdciach, stala sa akýmsi vzorom. Lebo napriek tomu, že navždy od nás odišla, ostalo po nej veľa. Nechala tu kúsok seba. Vo všetkých jej skutkoch, ktoré ostali v našich spomienkach.

Sidka sa istotne stala anjelom, lebo anjeli sú ľudia, ktorí dávajú zmysel veciam dookola a rozosievajú svetlo tam, kde sa objaví tma.

Za MO Matice slovenskej A. Kropáčová

Vo vidinskom parku

Chceli sme navštíviť a bližšie poznať park v našej obci. Oslovlili sme pani inžinierku Elenu Beňovú, ktorá v minulosti pracovala v Krajskom ústave štátnej pamiatkovej starostlivosti a ochrany prírody. Táto inštitúcia sídlila práve tu vo Vidinej v kaštieli. Pani Beňová pozná park veľmi dobre.

Zišlo sa nás málo lebo výdatne pršalo. Napriek tomu sme sa zastavili najprv pri platanoch

za potokom. Park bol v minulosti oveľa väčší, no v tej časti, čo ostala, sme si predstavili tis, orech čierny, a ďalšie stromy. Zaujímavá bola slivka – mirabelka, ktorá určite veľa pamätá. Prekrásny je aj francúzsky parčík.

Radi by sme takúto exkurziu zopakovali v priaznivejšom počasí.

Ďakujeme pani Ing. Beňovej za odborný výklad a ďakujeme aj pátrovi Vagašovi, že nám umožnil vstup do tohto areálu.

E. Vi.

Miestny odbor má v súčasnej dobe 130 členov, ktorí sa vo väčšine podieľajú na jeho fungovaní. Pod miestny odbor patrí aj folklórny súbor Škorec. Začiatkom roka 2016 sme mali spoločné slávnostné posedenie. Priali sme si šťastie, zdravie a rodinnú pohodu. Celé stretnutie sa nieslo v duchu lásky a vzájomného porozumenia.

V mesiaci apríl 2016 prišli medzi nás PaedDr. Július Lomenčík, PhD. a Michal Gonda-Šesták, ktorí sú editori knihy „Zažili sme vojnu“. Túto knihu nám prišli predstaviť a zároveň porozprávať, ako sa táto krásna kniha rodila. Kniha sa venuje vojnovému obdobiu tak, ako ho napísali kronikári v obciach Horného Novohradu a Kokavy a zároveň zahŕňa aj spomienky ľudí žijúcich v týchto obciach. V ďalšej časti p. Lomenčík hovoril o živote a diele Ľudovíta Štúra, pretože rok 2016 je pre maticiarov rokom Ľudovíta Štúra. Nie menej bolo zaujímavé aj rozprávanie o vojne p. Pavla Mičianika, PhD., ktorý hovoril o vojne v našej obci a v blízkom okolí z historického hľadiska. V knihe je aj spomienka Jána Macka na Jána Hommeho ml. Obaja boli partizáni a spoločne pôsobili v partizánskej skupine. Ján Homme ml. je pochovaný v evanjelickom cintoríne vo Vidinej. Na tomto stretnutí sa zúčastnila aj riaditeľka Domu Matice slovenskej z Lučenca p. Ing. Anna Rezková, p. Dušan Kubinec – člen krajskej rady matice, pracovníčky knižnice z Lučenca, starosta obce p. Ing. Ján Šupica a asi 50 občanov obce. Pre všetkých to bolo príjemne strávené popoludnie s odborníkmi na históriu.

V mesiaci máj výbor matice vo Vidinej a folklórna skupina Škorec mali spoločné stretnutie pri dobrom guľášu, ktorého sa zúčastnila aj p. Rezková - riaditeľka Domu Matice slovenskej v Lučenci. Spoločne sme zhodnotili naše fungovanie a vytýčili sme si úlohy do budúcnosti. Sme radi, že rady členov folklórnej skupiny sa rozrastajú o mladých členov, ktorí sa ochotne zúčastňujú spoločných stretnutí. Na pozvanie p. starostu obce folklórna skupina vystupovala pri rúcaní mája. Začiatkom mája sme chceli zorganizovať zájazd na výstavu kvetov Flóra Bratislava. Pre malý záujem sa zájazd nekonal, čo nás mrzí.

A čo plánujeme v nasledujúcich mesiacoch? Bude to výročná schôdza miestneho odboru, potom návšteva a účinkovanie na folklórnych festivaloch Koliesko v Kokave nad Rimavicou, Hrušovská paráda v Hrušove, Oberačka po sebachlebsky v Sebachleboch a iné folklórne vystúpenia, na ktoré budeme pozvaní. Okrem toho plánujeme výlet za kultúrnymi pamiatkami Slovenska a nacvičovanie hudobno-divadelného pásma. Svoje aktivity prispôbíme požiadavkám, ktoré prednesú členovia na výročnej schôdzi.

Výbor MO MS Vidin

Z histórie - k najväčším, ale viac-menej zabudnutým rodákovi v histórii našej obce patrí rod Kubínyovcov - otec Ondrej, synovia František, Augustín a ich potomkovia. Pôvod ich rodu má bohatú históriu a siaha až do 13. storočia. Niektorí jeho predkovia zastávali významné funkcie v Uhorsku. Rodičia Ondreja K. boli Gašpar Kubínyi a Zuzana Vattay. Ich sobášom sa vattayovské majetky vo Vidinej dostávajú do rúk Kubínyovcov. Počas svojho vyše 100-ročného pôsobenia vtlačili obci charakteristickú pečať. Zveľaďujú kaštieľ a do príslušného parku, ktorý pochádza z konca 18. st. a má plochu 4 hektáre, vysádzajú 13 cudzokrajných stromov. Na pozemku, ktorý daroval Ondrej Kubínyi evanjelikom, bola postavená v areáli kaštieľa pri hradskej zvonici, pravdepodobne z pôvodne murovanej strážnej vežičky.

Celoživotné dielo - počas svojho života sa Kubínyovci venovali prírodným vedám (mineralógia, petrografia, paleontológia, botanika, zoológia) a spoločenským vedám (história, archeológia, numizmatika, múzejníctvo). Organizovali vedeckú spoločnú činnosť v Uhorsku. Svojou zberateľskou činnosťou prispeli ku vzniku Národného múzea v Budapešti, ich exponáty sa nachádzajú v múzeách nielen na Slovensku, ale i v zahraničí. Výsledky svojej vlastnej práce aj publikovali. Ich menami sú pomenované niektoré rastliny a živočíchy, námestia (historické jadro v Lučenci) i ulice ako i múzeum Františka Kubínyiho v maďarskom Szécsényi.

V tomto roku si pripomíname 250. výročie narodenia Ondreja Kubínyiho a 220. výročie narodenia Františka Kubínyiho.

ONDREJ KUBÍNÝI

hradújar. 4.12.1766 Vlchy, okr. Liptovský Mikuláš, zom. 22.3.1851 Piliny, maď. časť Novo-

Pôsobil 4 roky v správe liptovskej stolice, potom hospodáril na majetku vo Vidinej. Kaštieľ i majetky kúpil od Karola Vattaya, ktorý bol zemepánom v obci od r. 1786. Kubínyovci obývali kaštieľ a spravujú majetky do 25.6.1890, kedy sa novým vlastníkom stáva Ján Asbóth. Ondrej K. sa oženil s Evou Prónayovou a mali dvoch synov - Františka, Augustína a dve dcéry - Amáliu, Jozefinu.

Ondrej Kubínyi sa venoval numizmatike, zbieral starožitnosti a vlastnil aj unikátnu zbierku minerálov. V okolí kaštieľa bol pekný park a v kaštieli bohatá knižnica, ktorú využívali aj jeho synovia. Vo funkcii dozorca evanj. seniorátu Novohradu pôsobil 16 rokov. Podporoval zakladanie evanjelických škôl. Vo Vidinej bola ev. škola, kde bol učiteľom a notárom v r. 1770 Tomáš Tessaris, ktorý mal 14 žiakov. V r. 1790 bola drevená škola zbúraná a na jej mieste postavila ev. cirkev za podpory O. Kubínyiho novú školu. Kubínyovci sa aktívne angažovali pre ev. cirkev a.v. aj v širšom regióne. Ondrej K. odovzdával matko-cirkvi v Tomášovciach 6 kíl obilia (1 kila = 36,093 litra) a 6 florénov. Pri príležitosti 300. výročia reformácie r. 1817 zložili členovia cirkvi vo Vidinej 560 zlatých, z toho 100 zlatých od zborového dozorca Ondreja K. Darovali aj súbor pozlátených kalichov.

Zbieraniu mincí sa Ondrej Kubínyi začína venovať od r. 1790. Jeho numizmatická zbierka s popisom z r. 1826 obsahovala zlaté, strieborné, medené a železné exempláre, v počte niekoľko tisíc, rozdelených do 4 skupín:

I. Uhorské mince kráľov, mince zo Sedmohradska, mince významných uhorských rodov, napr. oboly Ondreja I. (1046-1061), denáre a oboly sv. Ladislava I. (1077-1095), zlaté mince Ľudovíta Veľkého (1342-1382), sedmohradské zlatky Štefana Bocskayho (1556-1606), Gabriela Bethlena (1613-1629), mince razené v Kremnici, dukát z r. 1620, toliare z r. 1602, denáre z Košíc z r. 1626.

II. Cirkevné peniaze - mince rímskych pápežov a z obdobia reformácie

III. Staršie i novšie mince z vonkajších provincií

IV. Pamätné príležitostne razené mince

Mineralogická zbierka Ondreja Kubínyiho - v r. 1808-1826 zozbieral 1300 ks minerálov, ktoré zoradil do systému podľa mineralógov Andréa Zappe. Z najvýznamnejších spomieneme: labradorit zo Španielska, zlatý chryzopras, ametyst zo šachty Štefan z B.Štiavnice, rumelka z Idrie, železné rudy, opály a drahokamy.

Zbierka starých kníh - knižnica O. Kubínyiho vo Vidinej bola bohatá, začal ju sústreďovať od r. 1791 a v r. 1826 už mala 5 000 zväzkov. Okrem odborných numizmatických kníh a katalógov veľmi cenné boli knihy rímskych a gréckych klasikov (niektoré aj v origináli) ďalej diela starých uhorských historikov, nemeckých poetov a iné. Početná bola rukopisná zbierka stredovekých i slovenských listín.

Ondrej Kubínyi a jeho synovia mali bohatú zbierku vtáčích vajec. Značná časť zbierky bola zničená pri vypálení mesta Lučenec 8. a 9. augusta 1849. Neskôr sa dostala do zbierok Národného múzea v Budapešti.

(pokračovanie v budúcom čísle) spracoval Marián Jeleň

SOCHA

Z iniciatívy Misijného domu bola dňa 15.mája v podvečer sviatku sv. Jána Nepomuckého malá slávnosť posvätenia sochy tomuto svätcovi na konci Ružovej ulice pri drevenom moste. Samotnej inštalácii predchádzal výber miesta, keďže sa jedná o ochrancu pred povodňami mala by socha stáť pri vodnom toku. Po zvážení všetkých alternatív ako najlepšia a najjednoduchšia sa javila inštalácia sochy na jestvujúci pilón pri drevenom moste.

Po čiastkových terénnych a drobných stavebných úpravách bol stĺp upravený ako podstavec na ktorý bola inštalovaná plastika. Stvárnenie svätca je tradičné v barokovej póze, ako materiál je použitý umelý kameň s dozláteným detailom

Cieľom tejto iniciatívy bolo vytvorenie príjemného prostredia, ktoré okrem sakrálnych myšlienok dáva možnosť stráviť príjemné chvíle v oddychovej zelenej zóne našej obce.

Chráňme si tieto momenty, snáď aj Ján Nepomucký ochráni našu obec pred veľkou vodou.

M. Janšto

Kto bol Ján Nepomucký

Patrón Čiech; spovedníkov, kňazov, námorníkov, pltníkov, mlynárov; pred potopou, chorobami jazyka.

Sv. Ján Nepomucký sa narodil v Pomuku pri Plzni okolo roku 1345. Ján dostal vzdelanie v kláštore cisterciánov, potom v Žatci v slávnych latinských školách a nakoniec sa dostal aj na univerzitu do Prahy, ktorú práve v tom čase založil cisár Karol IV. V roku 1370 sa Ján stal notárom a pisárom v arcibiskupskej kancelárii. V rokoch 1382-1387 študoval kánonické právo v Padove, kde získal doktorát, a potom sa vrátil späť do Prahy. Stal sa kanonikom a generálnym vikárom arcibiskupstva.

Pokiaľ bol na tróne cisár Karol IV., boli medzi arcibiskupstvom a cisárskym dvorom veľmi dobré vzťahy. To sa však zmenilo nástupom Karolovho syna Václava IV., ktorý bol korunovaný za českého kráľa už ako dvojročný. Spočiatku sa držal otcovho vzoru, no neskôr sa oddal poľovačkám, zábavám. Robil si záľusť na benediktínske opátstvo v Kladruchoch v západných Čechách. Keď ho však nedostal, jeho hnev sa obrátil doslova proti celej Cirkvi v Čechách. Zajal Jána a dvoch ďalších arcibiskupových spolupracovníkov. Arcibiskupa nezajal len kvôli tomu, že ho ochránili jeho zbrojnoši. Ostatných dvoch neskôr prepustil, ale Jána dal natiahnuť na škriepce, dal ho páliť a mučiť aj iným spôsobom a nakoniec ho v noci dal odvieť a zhoďiť z pražského mosta do rieky Vltavy. Stalo sa to 20. marca 1393. Po niekoľkých dňoch jeho telo našli a pochovali v kostole sv. Kríža; neskôr ho preniesli do chrámu sv. Víta.

Traduje sa, že sv. Ján je mučeníkom spovedného tajomstva. Údajne sa ho mal kráľ pýtať na hriechy svojej manželky Žofie, ktorá bola veľmi nábožná. Spovedať sa chodila práve k Jánovi. Kráľ ju podozrieval z nevery, pretože sám sa tejto neresti dopúšťal. Keďže však Ján nič nevyzradil, mučil ho a dal nakoniec zabíť. Túto tradíciu potvrdzuje aj fakt, že jazyk sv. Jána Nepomuckého sa zachoval neporušený. Za svätého bol Ján vyhlásený v roku 1729.

Páter Peter

OSLAUVUJE 50-ročné JUBILEUM

Páter Peter Vagaš je ako kňaz výnimočným človekom. Jeho povolanie si vybral Pán Boh. Ukázal mu cestu do Vidinej, aby sa pre Vidinčanov stal Vidinčanom (od r.2003). Z božej vôle je tým, čím je. Prostredníkom medzi Bohom a ľuďmi. Neúnnavný a verný správca božích milostí. Za svoju prácu, za plnenie svojich kňazských povinností ako aj povinnosti rektora misijného domu, či rehoľníka - verbistu, sa zodpovedá svojim predstaveným. Za duše farníkov a ich duchovné potreby skladá a bude skladáť účty Najvyššiemu - nebeskému Otcovi. Naše ľudské životy sprevádza a posväcuje od narodenia až po zakopanie na nebeskú bránu. Kto sa zverí do jeho otcovskej starostlivosti, nemusí sa obávať o osud svojej duše a s radosťou môže očakávať aj ... zmŕtvychvstanie.

Detstvo a mladosť

Narodil sa 23.mája 1966 v Spišskom Štiavniku. Zo 6 detí bol Peter najmladší. V početnej rodine rodičia opatrovali aj starú mamu. Nakŕmiť a ošatiť toľko duší v dome, na to sa bolo treba dobre obracať. Otec sa s deťmi "nemaznal". Bol prísny, ale spravodlivý. Taká bola aj výchova. Na zimu bolo treba nachystať a doviesť drevo z hory, v lete nakosiť, vysušiť a doviesť seno. Po skončení ZŠ sa vyučil za maliara. Chýbala maturita. Každý deň dochádzal do Popradu, aby si večerným štúdiom doplnil maturitnú skúšku. Bola to drina, ale aj dobrá škola na cvičenie pevnej vôle. Dva roky "prázdni" na vojenčine (práce na vojenských stavbách) ešte viac spevnili charakter mladíka. Rozhodnutie ísť študovať teológiu neprišlo náhle, ale dozrievalo pomaly. Semienko povolania, ktoré zasadili rodičia, rástlo postupne. Prešlo neľahkou cestou prípravy a skúšok od noviciátu vo Vidinej (1991/92), štúdiom v Bratislave až po vysvätenie za kňaza (1998). Nasledovali prvé roky účinkovania v Nitre a potom v Dolných Krškanoch.

Mozaika prác

V auguste 2003 prichádza mladý páter do Vidinej s úmyslom zastupovať chorého pátra Štefana Horvátha. Ale človek mieni, Pán Boh mení. Zastupovanie sa zmenilo na nahradenie. Mladý misionár hneď od začiatku si vysúka rukávy a púšťa sa do práce. Organizuje pracovné brigády a sám ide príkladom. Bolo jedno, či to bola lopata, keňa alebo krompáč. Vidinský kostolík žiari na kopci v celej svojej nádhere. Do výbavy dostal štandardnú infraštruktúru - vodovodnú prípojku, novú elektroinštaláciu a plynové kúrenie. Keby ho mohla vidieť pani grófká Asbóthová, iste by sa potešila. Vymalovaný interiér, nová podlaha, nový obetný stôl, úsporné osvetlenie, striešky nad dverami, nová fasádna omietka. Zateplením stropu dosiahla sa komfortná teplota cca 15 C v zime aj pri väčších mrazoch. Areál kostolíka sa môže pyšiť novou krížovou cestou, lurdskou jaskyňou, okrasnými krami, drevinami, kvetinou skalkou aj kovanou bránou s múrikmi a stĺpkami z prírodného kameňa. Nechýba ani kompostovisko na bio-odpad.

Dočasným domovom pre p. Vagaša sa stal kaštieľ. Ubytovanie ako na zámku. Kopec životného priestoru, ale aj práce. Niekedy ťažkej a vyčerpávajúcej. Len udržiavať celý komplex so záhradami a parkom aby nechátrali, to dá zabráť aj širšiemu tímu. Páter v montérkach strieda jedno remeslo za druhým. Napr. oprava spadnutej omietky na poškodené fasáde, rekonštrukcia vlhkých miestností na obývanie, komplet vymalovanie kaštieľa zvonku aj zvnútra, postavenie skleníka, šopy na seno, starostlivosť o ovocnú i zeleninovú záhradu, chov zajacov ...

Keby toto malo byť všetko, nebolo by to úplné. Je tu aj práca s ľuďmi - parketa pre nášho oslávenca. Kto docení hodnotu, zmysel, či úžitok celej jeho duchovnej práce? Vysluhovanie sviatostí - krsty, príprava detí na 1.sv. prijímanie, mládež na birmovku, snúbencov na manželstvo, ľudové misie, odprevádzanie zosnulých na poslednej ceste. Skoro vždy ide o výchovu, spoluprácu s rodičmi, vychovávateľmi, príbuznými. Sprostredkovanie božej milosti do ľudského snaženia. Výsledok je krásny, ak do toho vložia celé srdce obe strany. Možno najviac si to vážia tí starší, čo prežívajú jeseň svojho života. Každý mesiac v prvý piatok venuje páter Vagaš svoj čas i energiu najstaršej generácii Vidinčanov. Posilňuje ich na duši a pripravuje na stretnutie s Kristom tak, aby čestne obstáli.

Na záver

Milý náš páter, pri príležitosti Vášho životného jubilea, prijmite srdečné blahoželanie od všetkých ľudí dobrej vôle. Vážime si a ďakujeme za to, čo pre nás robíte aj čo ste urobili. Prajeme Vám veľa zdravia, radosti, požehnanie i tvorivej spolupráce pri obnove a zvelaďovaní našej milovanej obce.

Marián Jeleň

Za Siedmimi chotármi

Sedem chotárov bol prvý kopec, ktorý som v živote videl. Mal som päť alebo šesť rokov a naši ma už púšťali hrať sa do záhrady nášho nového domu na Športovej ulici a občas aj na ihrisko a odtiaľ tento kopec vidieť. Ba priam tak, že nijaký iný kopec odtiaľ tak dobre nevidieť a Sedem chotárov pri pohľade z ihriska dominuje a zdá sa byť najvyšším zo všetkých kopcov. A keďže naša záhrada a ihrisko bol môj celý vtedajší svet, Sedem chotárov som považoval za najvyšší kopec na svete. O jeho tajuplnosti a monumentálnosti ma vtedy presviedčali aj rozprávky, ktoré mi čítavala pred spaním mama. Všetky začínala slovami: Za siedmimi chotármi... a keďže aj kopec, ktorý som naozaj videl zo záhrady nášho domu sa tak volal, všetky tie rozprávkové deje a fantastické krajiny som si predstavoval za naozajstnými Siedmimi chotármi. Stačilo sa na tento kopec zahľadieť a ja som už za ním videl rozprávkové krajiny.

Bolo to v júni, v čase školských výletov. Tuším som bol už prvák, keď som tieto krajiny z mojej fantázie, ukazujúc na siluetu Siedmich chotárov, farbisto opisoval v záhrade aj nášmu osemročnému susedovi Paľovi Čieškovi. Ten sopliak ma chvíľu počúval a potom mi povedal, že si vymýšľam, lebo oni boli so súdružkou učiteľkou na školskom výlete práve za Siedmimi chotármi a tam vraj je Ružiná a Divín a Tuhár a to sú také isté obyčajné dediny ako naša Vidiná. Samozrejme, že som tie jeho sprosté reči nemohol vydržať a začal som sa s ním biť. Bol predsa len o dva roky starší a tak to so mnou nedopadlo dobre. A tak sme sa kvôli tomu jeho školskému výletu prestali kamarátiť. Najmä keď mi ešte aj drzo tvrdil, že Sedem chotárov vraj nie je najvyšší kopec na svete.

Po pár rokoch, keď som sa za Sedem chotárov dostal aj ja, bol som vo svojej detskej duši sklamaný. Krajina, o ktorej som toľko počúval v rozprávkach a ktorú som si vysníval - kde sa piesok lial a voda sa sypala - tam nebola. Na Divín, Ružín, Tuhár a Budín som nadišlo zanevrel. Začal som ich mať rád a objavovať ich krásu až oveľa neskôr. A objavujem ich aj teraz aj keď už v tomto kraji nebyvam. A samozrejme stále objavujem aj krásy našej rodnej Vidinej.

Ing. Vladimír Ješko, v súčasnosti žijúci v Bratislave

Wembly štadión vo Vidinej

Wembly štadión je pojem. Nájdete ho v Anglicku, v Londýne, a známy je najmä preto, že je to anglický národný futbalový štadión a Anglicko je kolískou futbalu. Len niekoľko zasvätencom však vie, že sme ho pár minút mali aj vo Vidinej.

Mal som asi dvanásť alebo trinásť rokov a väčšinu času som trávil na ihrisku. Jednak preto, že sme ho mali hneď za záhradou a jednak preto, že v tom čase som žil pre futbal. A nebol som sám. V podobnom ošiali v tom čase žili aj moji kamaráti. Naším obľúbeným ihriskom bolo hokejové ihrisko, ktoré bolo v tom čase oploštené funkčnými drevenými mantinelmi a medzi mantinelmi bola v lete udupaná zem, žiadna tráva tam nerástla. Funkčné bolo aj osvetlenie, lebo v zime sa pravidelne na ihrisku vyrábal ľad a podľa možnosti aj hrával hokej. Ľadovú plochu osvetľovalo pätnásť dvestovátových žiaroviek, po tri zavesené medzi piatimi dvojicami stĺpov, proste paráda. V lete bola skrinka, kde bol hlavný vypínač osvetlenia s pochopiteľných dôvodov zamknutá. Dni boli dlhšie, svetla bolo dostatok a futbal sa večer nehrával. My sme si však tak obľúbili naše zápasy medzi mantinelmi hokejového ihriska, že sme ho vydržali hrať takmer každý deň až do tmy.

V jeden nádherný májový večer sa nám futbalu máľilo aj keď sme už poriadne ani nevideli na loptu. Mali sme rozohratý dôležitý zápas a veľkú túžbu dohrať ho aj potme. Všetci tu predsa máme svetlá, len kľúč nám chýba. Keďže môj otec bol telovýchovný funkcionár, jeden z kľúčov od skrinky s hlavným vypínačom bol schovaný aj u nás - v šuplíku v obývačke. Objavil som ho tam náhodou pár dní pred týmto zápasom a otec mi povedal, aký je to kľúč. Dohrať zápas chceli všetci, na ihrisku panovala v tomto smere vzácna zľada. A keďže som to z ihriska do našej obývačky nemal ďaleko, za päť minút sme kľúč mali, rozsvietili sme svetlá a na ihrisku vypukol

ošiaľ. „Wembly, Wembly štadión, ideme na to!“, nieslo sa unisimo na ihrisku. Začali sme dohrávať náš zápas pod umelým osvetlením a boli sme v ošiali. Tradičné pokriky: „prihraj, strieľaj, chytaj“ sa miešali s často sa opakujúcim: Wembly, Wembly, Wembly...“, lebo všetci sme si tak pripadali - ako vo Wembly. Okolo nás 100 000 divákov a my prepisujeme futbalovú históriu sveta.

Už si presne nepamätám ako dlho sme hrali, keď svetlá zrazu zhasli. Stíchli sme, nevediac, čo sa deje. To ticho však netrvalo dlho. Prerušil ho hlas z tmy, ktorý som dobre poznal: „Kde si ty darebák? Pod' sem.“ Bol to môj otec, na ktorého si starší Vidinčania spomínajú ako na láskavého a dobrého človeka. Na dôchodku bol aj poslancom miestneho zastupiteľstva. „Náš dobrý Gejzko to bol,“ takto na neho mnohí dodnes spomínajú. No a ten „naš Gejzko, dobrý človek“, môj otec, len čo som k nemu vtedy prišiel ma začal mlátiť hlava nehlava. Kým sme došli domov bol som zbitý ako žito.

Keď som sa v septembri na oslavách 770 (?) -teho výročia obce stretol na bývalom hokejovom ihrisku s Ľulom Mackom, spýtal som sa ho, či si ešte pamätá ako sme si tu urobili pred rokmi Wembly štadión. „Hm, dostal si vtedy veru pekný výprask,“ bola jeho odpoveď. Nuž pamätal si.

Ako ma Paľo Žingor predsa len trafil

... tento námet ešte dopíšem

NÁVRATY

Spomína pani Eva Pavkovčeková, rodená Galádová (1947)

V roku 1962 vzniklo požiarné družstvo žien, vlastne dievčat. Zakladali ho Alexander Bakša, Juraj Mázor a Ján Pivarčí.

Usilovne sme trénovali a naše nadšenie prinášalo i ovocie. V súťažiach sme boli úspešné. Dostali sme sa až do republikovej súťaže v Banskej Bystrici. Vybojovali sme víťazstvo, a to sme samozrejme chceli osláviť. Doma nás netrpezlivo čakali. Neboli sme jednotné. Dve z nás nešli oslavovať. Rodičom sa naše oslavovanie nepáčilo, a to malo za následok koniec tréningov.

Zostava požiarného družstva žien vo Vidinej.

Eva Kucejová (Greksová), Gabriela Figová (Frišnicová), Mária Machavová (...), Elena Hoďová (...), Heda Koryťáková, Eva Galádová (Pavkovčeková), Eva Očkayová (Končošová), Jolana Očkayová (Ku...), Marta Macková (...)

Vážení občania, rubrika NÁVRATY je otvorená všetkým. Budeme radi, ak prispějete do našich novín svojimi spomienkami. Príspevky môžete poslať na adresu podatelna@vidina.sk alebo ich môžete osobne odovzdať na Obecnom úrade vo Vidinej.

GALÉRIA ÚSPEŠNÝCH ŠPORTOVCOV

Džudistka Saška Halajová – naša olympijská nádej

Riečnu ulicu poznajú všetci Vidinčania. Na jej konci, pri poto-ku blízko školy, býva celá rodina – starí rodičia, teta, mama Zuzana, brat Matej a najmladšia Alexandra – Saška. Navštevuje 8.ročník ZŠ M.R. Štefánika v Lučenci a jej veľkou záľubou je džudo.

Ako si sa dostala, Saška, k tomuto športu ?

Odmalička som sa venovala spevu a tancu. Navštevovala som tanečný krúžok Radosť v Lučenci. Môj starší brat v tom čase navšte-voval krúžok džudo a ja som sa naňho chodievala pozeráť spolu s mamou. Neskôr sa mi tento šport tak zapáčil, že som začala navšte-vovať džudo – prípravku pod vedením trénera Dušana Spurného.

Aké boli tvoje začiatky ?

Do prípravky v džude prichádzajú deti vo veku od 5 rokov. Ja som začínala ako 9-ročná, čo je dosť neskoro. Mala som čo robiť, aby som sa vyrovnala ostatným. Na tréningoch tri razy do týždňa som zbierala prvé skúsenosti. Po čase sa naskytla príležitosť zúčastniť sa mojej prvej súťaže v R. Sobote pod názvom „Olympijské nádeje“. Po súťaži plnej očakávaní sa dostavili prvé slzy sklamaní. Začiatky boli ťažké. Po 3 mesiacoch prípravky som prešla do skupiny k starším. Túto skupinu viedol tréner Michal Bokor, ktorý ma trénuje dodnes.

Je pravda, že v tvojej rodine sa viacerí venujú tomuto športu ?

Áno, venuje sa mu brat Matej aj moja mama, ktorá od malič-ka navštevovala Junior Judo Klub. Po 11-ročnej prestávke si mama opäť obliekla kimono.

Saška, veľa trénuješ, často cestuješ na rôzne turnaje. Čo na to hovorí tvoja mama ?

Moja mama je rada, že ja a Maťo sa venujeme športu. Vďaka sú-ťažiam doma i v zahraničí veľa cestujeme, spoznávame iné krajiny,

získavame nových priateľov, skúsenosti, zážitky... Spolu s mamou prežívame úspechy aj neúspechy, tie rozoberáme a snažíme sa z toho poučiť. Z úspechov sa tešíme.

Ako sa ti darí zladať svoje záľuby so školskými povinnosťami ?

Svoj voľný čas si viem rozdeliť medzi školu, šport a iné aktivity. Tréningy zaberajú veľa môjho voľného času, ale čas na prípravu do školy si vždy nájdem.

Ktoré úspechy si s bratom najviac ceníte ?

Cením si každý úspech, ale najviac tituly Majsterky SR v kategó-rii mladších žiačok (2012, 2013), starších žiačok (2014, 2015) dva-krát 2. miesto v kat. dorasteniek (2014, 2015) a raz 2. miesto v kat. juniorky za r. 2016. Za rok 2015 som získala ocenenie „Najlepšia st. žiačka na Slovensku“. Na turnaji v Grazi som tento rok vybojovala 2 strieborné medaily v kat. starších žiačok a dorasteniek. Veľmi si cením skúsenosti z turnajov bez pódiových umiestnení – Varša-va, Budapešť. Tento rok som dostala ponuku zápasit' v 1.lige žien za družstvo Zemplín Michalovce. Z ďalších príležitostí spomeniem ešte možnosť vycestovať s dorasteneckou reprezentáciou Sloven-ska na Európsky pohár do poľského Bielsko-Biala. Tu sa zúčastním aj kempu, v ktorom si vyskúšam zápasenie so staršími a skúsenejšími pretekármi. Veľmi sa na to teším.

Veľmi pekné úspechy dosiahol brat Maťo. V r. 2014 získal 2. miesto a v r. 2015 3. miesto na Majstrovstvách SR v doraste.

Čo ti dáva tento šport ?

Džudo - „jemná cesta“ mi pomáha rozvíjať sebadisciplínu, vytr-valosť, odvahu, rešpekt pred sebou samou a k druhým. Učí ma se-badôvere, zvyšuje fyzickú vyspelosť a pohybovosť.

Okrem džuda máš aj iné záľuby ?

Venujem sa aj atletike, niekedy si zahrám volejbal, florbal, rada čítam knihy.

Tvoje plány do budúcnosti ?

Po skončení ZŠ chcem študovať na Gymnáziu v Lučenci a naďa-lej sa venovať športu.

Čo by si na záver povedala ?

Každý si musí nájsť šport, ktorý by ho bavil. Šport prináša úspechy aj neúspechy, napriek tomu je dobré venovať sa mu. Poskytuje ra-dosť i spestrenie voľného času. Chcem sa poďakovať trénerom Junior Judo Klubu Lučenec – Dušanovi Spurnému, Marekovi Portelekymu a Michalovi Bokorovi za ich veľkú trpezlivosť, obetavý prístup a per-fektné odvedenú prácu na tréningoch. Ďakujem aj celej mojej rodine a priateľom, ktorí ma podporujú a s našdením mi fandia.

Ďakujem za rozhovor. V mene Redakčnej rady, tebe, milá Saška aj tvojmu bratovi Matejovi, prajeme pevné odhodlanie a silu ísť za svojím cieľom. Veľa zdravia, šťastia, vytrvalosti pri naplnení tvojich túžob, aby si sa raz stala našou ozajstnou účastníčkou olympiády.

